

Winther: Jeg vil kun bemærke, at jeg allerede ved Indbringelsen af dette Lovforslag har gjort opmærksom paa den Stilling, hvori denne Sag befinder sig, og navnlig paa det nye Moment, der er indtraadt, nemlig, at der er foregaaet et Ministereskifte, siden der fra Justitsministeren fremkom en Udtalelse om, hvorledes han vilde stille sig til Sagen. Det forekommer mig, at det, der i dette Dieblif meest maa interessere Thinget, er at faae at vide, hvorledes den høitærede Minister vil stille sig til Sagen. Jeg har ondt ved at tale idag, og jeg skal derfor nu henholde mig til, hvad jeg ifjor og ved Sagens Forelæggelse udtalte, idet jeg skal afvente, hvad Ministeren vil yttre. Det forekommer mig, at det vilde være ønskeligt, at Sagen gik i et Udvalg, for at det kunde sees, hvorledes Meningerne om den nu ere i Thinget, og det vil erindres, at Forslaget i sin Tid for Storstedelen har været vedtaget af Thinget selv. — Det er kun dette Par Ord, jeg for Diebliffet finder mig foranlediget til at fremføre.

Justitsministeren: Det Forslag, der her foreligger, indeholder to Hovedpunkter. Det ene gaaer ud paa at udsøndre Landbygningernes almindelige Brandforsikkring fra den Forbindelse, i hvilken den for Tiden staaer med Justitsministeriet, og det andet gaaer ud paa, forsaavidt Forholdene tillade det, at stille andre private Assuranceforeninger lige berettede med den almindelige Brandforsikkring. Hvad den første Side af Sagen angaaer, skal jeg ikke tilbageholde den Ytring, at den Forbindelse, i hvilken Brandforsikringen for Tiden staaer til Justitsministeriet, efter min Opfattelse ikke er heldig. Det er en Stilling, som medfører ganske særegne Vanffeligheder, der ofte bringe Justitsministeren i Forhold, som ikke ere saa ganske let forenelige med hans øvrige Stilling. Hvergang en Sag af større Betydning, vedrørende Brandforsikringen, har været under min Behandling, har jeg følt det Ubehagelige i den Art Partistilling, som Justitsministeren derved har faaet, og som jeg ikke har kunnet skjule for mig selv — idetmindste heelt theoretisk — kunde siges at collidere med hans øvrige Stilling. For-

saavidt kan jeg altsaa imødekomme den ærede Forslagsstiller med at sige, at jeg for mit Vedkommende er villig at gaae med ham i den af ham foreslaaede Retning; men en anden Sag er det, paa hvilken Naade Sagen skal gennemføres, hvilke Garantier og hvilke Foranstaltninger der skal træffes for at erstatte de Fordele, som den Myndighed, der nu er tillagt Justitsministeren, umægtelig kan have havt for Brandforsikringen, og — hvad der for mig er Hovedsagen, skjøndt det nærmest kunde synes at være et blot Etikettepørgsmaal — fra hvilken Side Forslaget skal komme. Rigsdagen har engang ved Loven af 4de Marts 1857 § 22 væsenlig villet lægge Bestemmelsen om Brandforsikringens Stæbne i Repræsentantskabets Haand, og det forekommer mig derfor ikke, at det er formelt rigtigt, at Rigsdagen nu paany vil gribe ind med Bestemmelser som f. Ex. om Antallet af Repræsentantskabets Medlemmer og deslige. Det Naturlige forekommer mig at være, at Sagen sættes i Bevægelse fra Justitsministeriets eller Repræsentantskabets Side; thi efter den Forbindelse, der for Tiden bestaaer mellem Justitsministeriet og Repræsentantskabet, vilde det for mig være i høi Grad stødende at udtale nogen endelig og afgjørende Mening i denne Henseende, uden at have havt Leilighed til at conferere med Repræsentantskabet om Sagen. Forsaavidt den ærede Forslagsstiller altsaa vil tage Hensyn til mit Ønske, gaaer dette ud paa, at han paa Sagens nuværende Stadium vil tage Lovforslaget tilbage og notes med den Erklæring af mig, at jeg, forsaavidt det ærede Medlem mener, at Justitsministeren ikke bør have Deel i Bestyrelsen af den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger, i Principet er enig med ham, samt at jeg ganske vist, hvis jeg til den Tid er i min nuværende Stilling, skal indlede Forhandlinger med den nævnte Brandforsikringsforenings Repræsentantskab og gjøre dette bekendt med min Anstufelse. Det er selvfølgelig ikke muligt for mig at forudsæe, hvilken Betydning jeg i sin Tid maatte ville tillægge de Indvendinger, der maatte fremkomme — thi jeg troer nok, at der vil komme nogle, og det maaskee endog stærke, Indvendinger imod en saa radical